

PHẦN 35

Đúng mười một giờ mười. Lacey gọi điện thoại đến nhà thờ Saint Elisabeth tại Wyckoff. Có tiếng trả lời ngay.

- Cha Edward nghe đây, - một giọng nói vang lên.

- Chào cha, - Lacey đáp lại. – Cách đây một giờ, con có gọi đến và để một tin nhắn cho Kit Taylor để yêu cầu bà ta ...

Cô không có cơ hội để nói thêm.

- Hãy chờ một chút, cô ta đang đứng cạnh đây.

Đã hai tuần rồi Lacey không còn dịp nói chuyện với Kit và gần năm tháng qua cô không gặp được mặt chị của mình.

- Kit à, cô vừa nói đến đó thì cô họng bị nghẹn lại vì cảm động.

- Lacey à, cả nhà đều nhớ em. mọi người ở nhà đều lo cho em. Em đang ở đâu vậy ?

Cô lẩm Lacey mới cười được.

- Chị tin em đi, tốt hơn hết là chị không nên biết em đang ở đâu. Nhưng em phải nói với chị là em phải rời khỏi nơi này trong năm phút nữa. Kit à, Jay có đang ở cạnh chị không ?

- Ồ có chứ !

- Chị cho em nói chuyện với anh ấy đi.

Câu nói đầu tiên mà anh ta dành cho Lacey rất thẳng thắn :

- Lacey à, chuyện này không thể nào kéo dài thêm nữa. Anh sẽ mượn một vệ sĩ để bảo vệ em hai mươi bốn trên hai mươi bốn, nhưng em phải chấm dứt ngay cuộc trốn chạy miệt mài này và để cho người nhà giúp em mới được.

Trong một hoàn cảnh nào khác thì Lacey sẽ nghĩ là Jay có tính tình khó chịu, nhưng buổi sáng này, cô phát hiện có một chút gì đó thành thật trong giọng nói này. Tom Lynch cũng đã nói bằng cái giọng như thế với cô ngày hôm qua trong bãi đậu xe.

- Jay à, em phải đi xa khỏi nơi này và em không thể gọi điện về nhà được. Em biết chắc là đường dây điện thoại ở nhà đã bị người ta nghe lén rồi. Và em cũng không thể nào chịu lâu hơn nữa cái chương trình bảo vệ nhân chứng của họ. Ông tổng chưởng lý muốn bắt giam em với tư cách là nhân chứng đã mục kích. Ngay bây giờ em biết là chỉ có mỗi một cách để giải quyết câu chuyện khủng khiếp này là phải tìm cho ra kẻ đã sát hại Heather Landi. Giống như bà mẹ cô ta, em quả quyết là cô ta bị ám sát chết và tất cả những chứng cứ có thể giải thích chuyện đó nằm trong cuốn nhật ký của cô ta. Cám ơn trời là em có một bản trong tay và em không ngừng đọc đi đọc lại nó. Em phải tìm ra việc gì đã làm cho Heather quá bối rối trong những ngày cuối cùng của cuộc đời cô. Các chứng cứ để ở trong các trang cuối của cuốn nhật ký. Phải chi em nghĩ ra được cái bí mật đó ! Em cho là Isabelle Waring cũng đã cố gắng tìm ra cái bí mật đó và cũng vì thế mà bà ta đã bị giết chết

- Lacey à ...

- Anh Jay à, hãy để cho em nói hết trước đi. Có một cái tên mà em nghĩ chắc nó khá quan trọng đấy. Độ một tuần trước khi chết, Heather có ăn trưa với một người đàn ông già hơn cô ta mà dường như cô ta đã quen từ lâu rồi. Hy vọng của em là có thể người này có liên quan đến ngành nhà hàng và có thể anh biết ông ta hay ít ra anh có thể hỏi tin tức về ông ta dùm cho em.

- Tên ông ta là gì vậy ?

- Chữ viết khó đọc lắm nhưng có lẽ tên ông ta là M.hay Mac hoặc Max Hufner gì đó.

Ngay trong lúc cô nói cái tên Hufner ra thì cái chuông cửa ra vào vang lên.

Jay à, anh có nghe em nói không ? Jay, đó là M.Mac hay Max Huf ...

- Max Hoffman phải không ? – Jay hỏi lại. – Anh biết người này mà. Ông ta làm việc trong một thời gian rất lâu cho Jimmy Landi.

- Em đâu có nói Hauffman đâu, - Lancey nói lại – Nhưng ...Trời ơi, thôi đúng rồi ...

Những tiếng sau cùng của Isabelle ... Cô hãy đọc nó ...cô hãy đưa cho ông ta xem ...và trong tiếng nấc cuối cùng là ...man ..

Isabelle đã chết trong lúc muốn tiết lộ cái tên của ông ấy. Lacey bất ngờ nghĩ ra hết mọi chuyện. Và bà ta muốn tách riêng các trang đó với cuốn nhật ký. Bà ta muốn Jimmy Landi đọc chúng.

Và Lacey nhớ lại những gì Jay vừa nói với cô, cô liền rùng mình.

- Jay à, anh vừa nói là anh biết ông ta có đúng không ?

- Lacey à, Max đã chết cách đây một năm, bị một tên lái xe say rượu cán chết gần nhà ông ấy tại Great Neck. Anh có đi dự đám tang của ông ta.

- Nhưng chính xác là bao lâu rồi mới được ? Điềm máu chốt này quan trọng lắm đó.

- Coi nào, để anh nghĩ lại xem. Hình như đó là vào khoảng mà tụi anh chào hàng cho Red Roof Inn tại Southampton, có nghĩa là gần mười bốn tháng nay rồi. Trong tuần lễ đầu tiên của tháng Mười Hai.

- Trong tuần lễ của tháng Mười Hai, cách đây mười bốn tháng à ! Đó là đúng thời gian mà Heather bị giết chết! – Lacey la lớn tiếng. – hai tai nạn xe hơi chết người trong hai ngày...

Tiếng chuông reo của hệ thống liên lạc nội bộ cho biết đã đến giờ Lacey phải đi rồi. Tim Powers hỏi cô làm chuyện đó.

- Jay à, em phải đi đây. Anh hãy nói cho em biết Hoffman có vợ không ?

- Có, từ bốn mươi lăm năm rồi.

- Jay, anh cố tìm lại địa chỉ của bà vợ ông ta cho em. Em phải có địa chỉ đó mới được.

Lacey chụp cái túi xách của cô cùng cái áo khoác màu đen có mũ trùm đầu trong tủ áo của Isabelle. Đi cà nhắc, cô bước ra khỏi căn hộ, tiến về phía cầu thang máy. Bảng chỉ dẫn cho thấy thang máy đang ở tầng thứ chín và nó đang đi lên trên. Lacey mới đi đến cầu thang cấp cứu để tránh người ta nhìn thấy cô.

Tim Powers đón cô ở tầng trệt. Anh ta nhét trong tay cô một xấp giấy và bỏ một điện thoại di động vào trong túi áo vest của cô.

- Với cái này, họ phải mất một thời gian dài để truy tìm ra các cuộc gọi của cô.

- Tôi không biết phải nói gì để cảm ơn anh, anh Tim à.

Cô cảm thấy tim mình đập liên hồi. Tấm lưới tung ra đang xiết chặt vòng vây lại. Cô biết rõ điều này

- Một chiếc tắc xi đang chờ cô trước cửa tòa nhà. – Tim báo nhanh – Đừng có bỏ báo trùm đầu ra nghe.- Anh bắt tay cô. - Những người ở hộ 6G có tổ chức

một bữa tiệc gia đình. Có rất nhiều người đi đến ngay lúc này, vì thế không ai chú ý đến cô đâu. Cô có thể đi được rồi đây.

Người tài xế tắc xi tỏ ra bực mình vì phải chờ đợi hơi lâu. Chiếc xe phóng tới trước, đẩy Lacey vào sâu trong băng ghế.

- Bây giờ mình đi đâu thưa bà? Anh ta hỏi.

- Great Neck, Long Island, - Lacey đáp lại .

- **"H** vọng là mẹ sẽ về kịp trước khi Lacey gọi điện".- Kit thầm mong trong nỗi lo âu

Họ uống cà phê sáng cùng vị mục sư trong văn phòng làm việc của nhà thờ Kit ngồi cạnh điện thoại.

- Đúng lý mẹ sẽ về đây trong mười lăm phút nữa - Jay nói để cho Kit yên tâm - Mẹ có hẹn với Alex ở New York để ăn trưa nên sắp sửa ra khỏi nhà rồi.

- Đầu óc của mẹ rối bời vì chuyện này.- Kit cắt nghĩa cho vị mục sư rằng bà biết các cơ quan của ông tổng chưởng lý đã buộc tội b à tiết lộ sự việc liên quan đến con gái bà. Bà không hề hở môi cho bất cứ ai biết chỗ ở của Lacey, ngay cả cho chính tôi đây. Bà sẽ tuyệt vọng nếu bà hụt cuộc gọi này của Lacey.

- Nếu Lacey gọi lại lúc này- Jay cắt ngang , - thì mẹ sẽ không có mặt kịp đâu.

Có ai theo dõi mình không? Cô không chắc cho lắm. Hình như có một chiếc Toyota đen lúc nào cũng giữ đúng cái khôn ngoan cách với chiếc tắc xi.

Cũng có thể không phải, cô nghĩ trong tiếng thở dài an lòng. Chiếc xe đó đã đi con đường khác ngay sau khi họ ra khỏi đường hầm Midtown.

Tim có dán miếng băng keo trên lưng chiếc máy điện thoại di động mà anh đưa cho cô mượn. Lacey biết là Kit và Jay đang ở tại nhà thờ chờ cô gọi điện, nhưng nếu như cô có thể tìm được cái thông tin đó bằng cách khác thì hay biết mấy. Phải tìm cho bằng được nơi mà Max Hoffman đã ở và cầu xin ông trời phù hộ cho, cũng là nơi mà bà vợ ông hiện đang ở đấy. Cô bắt buộc phải tìm đến bà

ta để nói chuyện, phải thu thập tất cả những gì mà bà vợ ông ta biết về cuộc nói chuyện của chồng mình với Heather Landi.

Lacey trước tiên hỏi đến số thông tin tổng quát. Cô quay đến số đó và người ta hỏi giùm cô tên của người thuê bao.

- Max Hoffman, Great Neck, nhưng tôi không biết địa chỉ.

Điện thoại im lặng một lúc.

- Số này nằm trong danh sách đỏ vì thế chúng tôi không được phép cung cấp nó cho bất cứ ai.

Dòng lưu thông khá loãng và Lacey nhận thấy họ sắp đến gần Littel Neck. Great Neck là thành phố kế tiếp. Cô sẽ phải làm gì nếu như đến đó mà cô không có địa chỉ để nói cho ông tài xế? Ngay từ lúc ra đi, ông ta đã tỏ ra lưỡng lự khi biết phải đi xa khỏi Manhattan đến thế. Đặt trường hợp cô tìm ra địa chỉ đi nữa và một khi đến đó bà Hoffman không có ở nhà hay từ chỗ tiếp cô, thì phải làm sao đây?

Và nếu như cô bị theo dõi thì sao?

Cô gọi điện đến nhà thờ một lần nữa, Kit trả lời ngay tức thì.

- Mẹ vừa mới đến Lacey à. Mẹ muốn nói chuyện với em đấy.

- Kit, chị làm ơn trao máy đi...

Mẹ cô đã nói chuyện trên điện thoại.

- Lacey à, mẹ không hề nói với bất cứ ai chỗ ở của con mà.

Bà tỏ ra quá xúc động, Lacey trầm nghĩ. Chuyện này quá khổ tâm cho bà, nhưng hiện giờ mình không thể giải thích gì cho mẹ biết được.

Cũng may là mẹ cô nói tiếp:

- Jay muốn nói chuyện với con đấy.

Họ vừa tiến vào thành phố Great Neck.

- Đi đến địa chỉ nào đây bà? - Người tài xế hỏi.

- Xin ông ngừng lại một phút giùm, - Lacey trả lời.

- Tôi không muốn bỏ nguyên ngày chủ nhật của tôi ở đây đâu nhé.

Cô cảm thấy một cơn rùng mình chạy khắp người của mình. Một chiếc Toyota đen vừa chạy chậm lại và ngừng trong bãi đậu xe. Đúng là người ta theo dõi cô thật rồi. Người cô bỗng dưng đầm mồ hôi. Nhưng cô lại thở phào khi thấy từ trong xe một người đàn ông trẻ bước ra cùng một đứa con nít.

- Lacey à, - Jay lên tiếng.

- Anh có tìm được địa chỉ của gia đình Hoffman tại Great Neck không?

- Lacey ơi, anh không biết đã để nó ở đâu nữa. Nếu muốn biết anh phải vô cơ quan để điện cho nhiều người hỏi xem coi có ai biết không. Nhưng anh có gọi cho Alex. Ông ấy quen với Max thân lắm. Ông ấy có nói là có giữ một thiệp chúc mừng ở đâu đó và hiện giờ ông ta đang tìm nó đây.

Lần đầu trong suốt cuộc khổ ải của mình, cô cảm thấy chán nản hết sức. Cô đã đến quá gần với cái thông tin mà cô đang tìm kiếm và nó mang ý nghĩa sống còn đối với cô, vậy mà cô không thể tiến xa thêm được nữa. Rồi cô nghe Jay hỏi thêm:

- Thế cha có thể làm được gì? Không, con không biết nhà mai táng nào lo chuyện đó.

Cha Edward mới bắt tay vào việc. Trong lúc Lacey nói chuyện với mẹ cô, ông ta gọi đến hai nhà thiêu xác tại Great Neck. Sử dụng một mẹo nhỏ, ông bịa là có một giáo dân trong địa phận của ông muốn gửi một thiệp báo lễ cho ông Hoffman, đã chết hồi tháng mười hai vừa rồi.

Cơ sở hỏa táng thứ hai xác nhận là đã phụ trách việc mai táng ông Hoffman. Họ cung cấp không một chút khó khăn địa chỉ nhà của Hoffman cho cha Edward.

Jay chuyển địa chỉ đó cho Lacey.

- Tôi sẽ gọi điện về cho gia đình sau, - cô nói - Nhưng nhớ làm ơn, đừng có nói với bất cứ ai nơi mà tôi sẽ đến.

Ít ra cũng hy vọng là tôi có thể gọi được về nhà, cô tự nhủ trong khi chiếc tắc xi tiến đến một trạm đỗ xăng để tìm đường đến số 10, Adams Place.